

[Finansministeren]

Hr. Henning Rasmussen mener, at der spares for meget på personalesiden i finanslovsforslaget. Det er da rigtigt, at der er en ekstra stramning denne gang, men når jeg finder – når regeringen finder – at det er realistiske tal, vi arbejder med, skyldes det to ting, og det er de to hovedprincipper i besparelsen: for det første at produktivitetskravet på 2½ pct. er en fast bestanddel af budgetteringen inden for staten. Det er jo ikke noget, der er kommet i forbindelse med fremsættelse af finanslovsforslaget. Det har været indarbejdet i BO-tallene. Det er det, man planlægger ud fra i ministerierne, og derfor mener jeg ikke, at det giver noget problem.

Det andet væsentlige punkt i denne sammenhæng er afbureaukratiseringen, hvor der er tale om konkrete forslag. Det kan være nedlæggelser, det kan være fjernelse af opgaver, hvor det naturligvis så ikke er vanskeligt at spare de medarbejdere, som er opført i denne sammenhæng. Derfor er det realistisk, og det er væsentligt for regeringen, at antallet af ansatte bliver lavere ikke mindst af hensyn til – det har vi også sagt mange gange – at indrette os på det, der bliver situationen i midten af 1990'erne, hvor arbejdskraftstyrken ikke længere vokser, men hvor vi får en nedgang i arbejdskraftstyrken.

Jeg er naturligvis meget enig med hr. Henning Rasmussen i – når vi taler om det generelle i den økonomiske politik – at det drejer sig om at forbedre konkurrenceevnen, at sætte den private opsparing i vejret og at skaffe flere uddannelsespladser osv. Altså på disse principielle områder tror jeg ikke der bliver så stor uenighed.

Vi er i den ganske særlige situation i år, at der ved siden af finanslovsforslaget ligger et udspil fra regeringen, nemlig »Planen«, og at der ligger et udspil fra Socialdemokratiet, »Gang i 90'erne«, og det er det, der i øjeblikket er genstand for debat.

Regeringen har ikke indarbejdet sin plan i finanslovsforslaget, men har lavet et appendiks. Jeg tror, det er vigtigt at præcisere – det drejer sig også om nogle af de spørgsmål, som hr. Kaj Poulsen og hr. Bakholt var inde på, det skal jeg vende tilbage til – at det, der er politikken efter planen, er jo ikke indarbejdet i finanslovsforslaget, men må naturligvis, når vi ser på, hvad der sker i 1990 og de kommende år, vurderes sammen med finanslovsforslaget, for ellers er der ingen mening i det.

Jeg har lagt mærke til, at hr. Henning Rasmussen også i dag har anvendt udtrykket »større økonomisk retfærdighed«. Jeg ved ikke, om det er et af Socialdemokratiets nye slogans, for jeg synes, man hører det ved alle mulige lejligheder. Det lyder da meget smukt, og jeg spørger mig selv om, hvem der er imod større økonomisk retfærdighed, som om man i Socialdemokratiet skulle have patent på en sådan formulering.

Det, det handler om – det synes jeg også hr. Henning Rasmussen understregede som noget væsentligt – er at skabe større vækst i den private sektor, så vi kan komme ud af vores gældsproblemer, så vi kan få arbejdsløsheden bragt ned, og så vi får skabt økonomisk dækning til at kunne fastholde velfærdssamfundet. Det synes jeg faktisk er et godt og grundlæggende princip for den videre debat.

Så endelig til sidst til hr. Henning Rasmussen, som også i dag kom ind på sundhedsbesparelserne i 1989. Nu forstår jeg, at der kommer en debat om det senere, fordi der er et specielt punkt på dagsordenen om det. Men jeg vil godt for en ordens skyld sige, at det er nu meget flot, når hr. Henning Rasmussen siger, at der er et stort flertal i befolkningen, der ikke ønsker, at man skal betale mere for medicin. Det har hr. Henning Rasmussen intet belæg for.

Det, det handler om, er, at de mennesker – undskyld, jeg bruger udtrykket – der har råd til det, betaler noget mere for medicinen, mens de kronisk syge har fået bedre vilkår. Mens pensionister – og det er en stor del af pensionisterne – med medicinkort ikke bliver ramt af dette her.

Dermed vil jeg vende tilbage til hr. Henning Rasmussens flotte formulering om større økonomisk retfærdighed. Jeg mener netop, det er udtryk for økonomisk retfærdighed, at de, der har råd til det, og de, der i øvrigt ikke har ret meget sygdom, betaler noget mere. Og det drejer sig faktisk om 800 kr., og hvis man ser det i forhold til, hvad der har været af refusion før i tiden, er det faktisk 600 kr. Sat i forhold til mange andre udgifter, en familie har, er det i hvert fald ikke noget, der skaber økonomisk uretfærdighed – jeg vil sige tværtimod. Og stadig væk: de kronisk syge er blevet bedre stillet, end de var før.

Jeg har svaret hr. Jes Lunde på en række af de spørgsmål, han tog op, og skal kun yderlige-